

Ode aan de Mantelzorger

Ik had een heel andere titel voor dit spinsel bedacht. Zelfs al op papier gezet en al uitgetypt wat ik met u wilde delen. Het ging over de gevolgen van een bepaalde groep ziekten en de invloed daarvan op de naasten van de patiënten. Het spinsel eindigde met een loflied aan de mantelzorger. Maar ik had twijfels of titel en inhoud wel juist waren. Die twijfel kwam in mij op toen ik in mijn twijfelaar lag, de slaap niet kon vatten en het stukkie over die ziektes nog eens aan mijn geest voorbijtrok en toen werd het een twijfelgeval. Als zoiets je overkomt, moet je ingrijpen. Alle twijfels wegnemen, niets aan duidelijkheid overlaten of, om het in het Binnenhofse jargon te zeggen, helderheid en klaarheid te scheppen. De nieuwe titel stond al in het afgeserveerde spinsel en aanvullende gedachten trof ik zowaar aan in de Provinciale Walcherse Courant voor Zeeland.

Mantelzorg, is al zo oud als Methusalem, maar in de “goede oude tijd” noemden we dat naastenliefde. Burenhulp zou ook kunnen, maar is wel erg beperkt. De tijd is in beweging, niets blijft hetzelfde en dus kregen we voor Mantelzorg en Naastenliefde een andere omschrijven: Maatschappelijke participatie. Een naam die niets zegt, geen gevoel uitdrukt, gewoon koud is en daarom in een ode ongeschikt. Zoals ook de uitvinders daarvan bewezen ongeschikt te die woorden warmte en liefde voor onze naaste te geven.

Mantelzorg, ik denk dat het gebaseerd is op het gezegde “Iets met de Mantel der Liefde bedekken” en met de “Liefde voor de Naaste”. Het is geen alledaags woord, maar drukt wel de gedachte uit die er achter steekt. Liefde voor je medemens en die met een warme mantel bedekken. Mantelzorg doe je omdat je vindt dat het gedaan moet worden en je doet het niet voor iets, maar meestal voor niets. Soms rol je er gewoon in, soms doe je het vrijwillig.

Er gewoon in rollen? Ja zeker, als één van je ouders of een ander familielid niet meer voor zichzelf kan zorgen door ziekte, een ongeluk, dementie, enzovoorts. Dan kan het zijn dat van het ene op het andere ogenblik je leven verandert en je mantelzorger wordt. Je ouders, broer, zus, tante, partner of goede vriend of vriendin heeft hulp nodig. Die is tegenwoordig moeilijk te vinden of slechts beperkt en er wordt van je verwacht dat je te hulp schiet en je aandeel in de zorg voor hem of haar levert. Je rolt er dan gewoon in, maar het kan zijn dat je die taak met liefde gaat doen. Of je doet het gewoon voor iemand die je goed kent, een buurman of -vrouw, een goede vriendin of vriend, die niet meer zonder hulp kan.

Het kan gebeuren dat de mantelzorg, die je geeft je in de problemen brengt doordat je minder gaat werken en daardoor inkomsten moet inleveren. Het kan ook zijn dat het persoonsgebonden budget van degene die je helpt wordt verminderd of te laat of (nog) niet wordt uitbetaald. Soms gewoon door onkunde, maar vaak ook door bureaucratie en onmin tussen instanties, omdat ze vinden dat de vergoeding niet door de zorgverzekeraar moet worden betaald, maar door het ministerie of de provincie of de gemeente. Je krijgt dan het bekende “van het kastje naar de muur - effect”

En intussen die loopt die naastenliefdebedrijfster of -bedrijfstater zich voor jou de ‘p...n onder de k...t’ uit en wassen de Pontiusen Pilatus van de instanties zich de handen in onschuld en belooft de Opperpontius in de Tweede Kamer beterschap en dat het binnen een maand alles goed komt.

Daarom hulde aan alle Mantelzorgers in dit land. Dank zij jullie kunnen vele duizenden mensen nog een menswaardig leven lijden. Duizend maal dank voor het sjouwen en sloven en opvangen van het werk dat duizenden goed bedoelende verzorgsters tot nu tegen een karige beloning deden en als beloning nu gedwongen thuis zitten. Bij deze verleen ik u het “Grootkruis in de Orde van de Onbaatzuchtige Mens”.

Augustinus

P.S. Ik heb zojuist vernomen dat deze onderscheiding aan al die mensen persoonlijk zal worden uitgereikt door of Mark of Diederik of Halbe of Lodewijk. De kans bestaat dat Hans voor “spek en bonen” meekomt.